

ĎÁBEL

Marcy Jell

Někdy se i ďábel splete a vykoná dobrý skutek...

ĎÁBEL

Marcy Jell

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 80. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © **Marcy Jell**

Obálka © JPolc

Redakce: Emily Ross, Kateřina Chaloupková, Natália Ivinová
Korekce: Lucie Zubalíková, Petra Čechová
Konečná úprava: Monika Kurucová
Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 12042025

ISBN

978-80-53031-67-7 epub
978-80-53031-69-1 mobi
978-80-53031-70-7 PDF

Anotace

Každý ví, že anděl má nádhernou tvář. Přímo božskou,
ale nikdy nikdo neviděl tu jeho.

Temnou, dokonalou a mocnou.

Je nádherný, silný a sexy jako hřích, který kdy chodil po
zemi. Když se do mě poprvé zavrtaly jeho oči, spálily mě
na popel. Chtěla jsem to... Prosila jsem o to.

Jenže když tančíte s Ďáblem příliš dlouho, jednou přijde
zaklepat na vaše dveře. Ukázal mi svět plný stínů, kam
jsem nikdy nechtěla vstoupit. Tvrdí, že jsem světlo v jeho
temnotě. On se stal mým soudcem i katem.

Neřekl mi celou pravdu. Nebyl Ďáblem, který by si se
mnou přišel jen hrát a pokoušet mě. Byl tím, kdo mě měl
stáhnout do podsvětí a pohltit mě.

Jmenuju se Rhea a tohle je moje cesta peklem.

Série PODSVĚTÍ

Nech ženu dopadnout až na samé dno...
Ale až se vrátí, třes se strachy, bude totiž silnější než kdy předtím.
Sigmund Freud

Playlist

Sweet True Lies- Beast in Black

Darkside- Neoni

Wildfire- Rayelle

Mercy- Shawn Mendes

Lucid Dreams- Juice WRLD

Flawless- Yeat, Lil Uzi Vert

Be my Baby- The Ronettes

Love is Strange- Mickey a Sylvia

PROLOG

Byl to den jako každý jiný, husté těžké mraky nepropustily žádné sluneční světlo a do toho nečasu by psa nevyhnal.

Přitáhla jsem si k tělu košili, co mě před počasím venku ani trochu neochránila.

Zbývalo mi přesně půl hodiny do konce směny a já se těšila domů na teplou čokoládu a pletenou deku, kterou mi vyrobila máma.

Deskové hry byly v tomto ročním období nutností. Moje sestra je milovala a já jí to nemohla mít za zlé.

Okno výlohy potřebovalo umýt, ale kdo by se do toho hrnul, když venku panovalo jarní počasí jako vystřižené z pochmurného filmu?

Okolo naší kavárny prošli dva policisté s hlavami nakloněnými k sobě a o něčem živě debatovali. Když zvedli pohled a podívali se na mě, po zádech mi přejel mráz.

Něco jako šestý smysl u zvířat.

Kdekdo by si řekl, že jde o náhodu, prostě zvedli oči a střetli se s těmi mými.

Nikdo by za tím nic nehledal, ale v jejich tvářích se cosi změnilo. Možná to bylo tím lehkým svěšením koutků nebo nepatrným tikem v oku jednoho z nich.

Po těle mi naskočila husí kůže a já sledovala jejich kroky směrem do kavárny.

Zvonek nad dveřmi cinkl jako vždy, když někdo věšel, ale v onu chvíli jsem ho vnímala jako burácivý hrom z oblohy.

Místnost jako kdyby potemněla.

Otočila jsem se, abych viděla, kam míří, a když se zastavili u pultu, oddechla jsem si.

Jen další návštěvníci, kteří si přišli pro hrnek horkého latté, pomyslela jsem si.

Tedy do té doby, než jsem zaslechla své jméno.

Zvedla jsem k nim oči a servírovací tácek stiskla v ruce o něco víc.

„Jste Rhea Connelly?“ zeptal se mě ten vyšší.

„To jsem,“ polkla jsem naprázdno. „Děje se něco?“

Nic jsem neprovedla. Nevěděla jsem o ničem, co by mě mohlo ohrozit. Jenže jejich postoj, uniforma a výrazy můj špatný pocit jen znásobily. Připadala jsem si jako vyvrhel.

„Vaši rodiče měli vážnou dopravní nehodu... Je mi to moc líto... Vaše sestra je u nás na stanici... Slečno?“

Tác mi vypadl z ruky a já se otřeseně chytila pultu. Moje srdce bušilo jako o závod a v uších mi pískalo. Ta ohlušující rána, co se ozvala, bylo moje srdce, které se rozbilo na milion kusů.

Ten den se mi do života navždy zapsal v černých barvách jako něco, co se nemělo stát, protože na smrt rodičů není nikdy nikdo v žádném věku připravený.

Slova policisty mě trhala na kusy. Umírala jsem zaživa, jako kdyby se *Ďábel* se mnou rozhodl rozehrát hru, kdo víc vydrží...

Škoda, že už tehdy jsem neznala jeho tvář...

Mohla jsem mu do ní plivnout...

Nebo vyměnit svůj život za ten jejich...

Jenže tady šlo o víc, než by si rozumný člověk dokázal představit... Jejich smrtí se rozehrála ruleta, při níž nikdo neznal náboj v hlavní pistole nepřítele...

Kapitola 1.

Rhea

Protřela jsem si unavené oči a vyšla ze své ložnice. Nakoukla jsem do vedlejší, ze které se ozývalo chrápání jako od starého chlapa, a pousmála se.

„Casey!“ zavolala jsem hlasitě na svou sestru. „Vstávej, za chvíli ti jede autobus.“

„Seru na školu,“ zaburácela do polštářů.

„Proboha?!“ protočila jsem oči nad jejím slovníkem.

Všude okolo ní byly poházené učebnice prvního ročníku Trinity College, kde studovala medicínu.

S povzdechem jsem sešla dřevěné schody do přízemí, kde jsme měly obývací prostor a útulnou kuchyň z bílého dubového dřeva, kterou vyráběl můj táta a měla tvar písmene U.

Zapnula jsem stoletý kávovar a on se s rachotem probral ze spánku, aby pro mě začal mlít životadárný budič.

Věděla jsem, že dostat Casey z postele je téměř nadlidský výkon, proto jsem s úšklebkem přistoupila k přehrávači a napojila na něj telefon, abych navolila starou písničku, co milovala máma.

Be my Baby od *The Ronettes* se rozezněla celým domem a okenní tabule se začaly chvět pod nápořem tónů.

„Rheo?!“ ozval se řev z jejího pokoje. „Okamžitě to vypni!“

S úsměvem jsem rozhoupala boky a vytáhla svůj černý hrnek z kávovaru. Přivoněla jsem si k horkým praženým zrnům a zpívala společně se zpěvačkou.

Při pomalé otočce jsem u dveří do kuchyně zahlédla její našťavanou postavu a rozesmála se.

Došla jsem až k telefonu a hudbu ztlumila, přitom jsem upíjela černou silnou kávu.

„Jsi normální?“ osopila se na mě.

Bylo jí čerstvých jednadvacet let a nálady s ní lomcovaly jako tsunami.

„Copak? Snad tě to nevzbudilo?“ zakmitala jsem obočím.

„Mě a půlku ulice,“ ucedila a našťavaně si sedla k jídelnímu stolu.

„Proč máš dneska tak dobrou náladu?“

Postavila jsem před ni svůj hrnek a vrhla se na přípravu těsta na lívance, u kterých jsem věděla, že ji potěší.

„Nemám ji jen dneska, mám ji přece vždy,“ pokrčila jsem rameny.

„Dej mi jeden jedinej rozumnej důvod, proč jsem nemohla po střední nastoupit do kavárny?“ zvedla ke mně zamračený pohled. „Místo toho jen ležím v knihách a snažím se nepropadnout díky latině, která mě zabíjí.“

„Hmm,“ zamyslela jsem se. „Co třeba proto, že když doděláš vejšku, budeš se mít líp než já?“

„Mohla bych už teď chodit do práce a vydělávat si,“ trhla rameny. „Ty se máš dobře.“

„A kde bys pracovala? Se mnou v kavárně?“ podivila jsem se. „To bys přece nechtěla, Casey, vstávat v sedm ráno a do večera skákat, jak lidi pískají.“

„No a?“ zašklebila se. „Ta kavárna je naše, logicky je půlka moje. Mohla bych být třeba, co já vím? Barmanka!“

„Jenže ty budeš doktorka a jednou mi za to poděkuješ,“ pokyvovala jsem hlavou. „A proto teď musíš zvednout svůj dokonalej zadek a mazat na autobus. Tady máš lívance, rychle je do sebe naházej a mazej, odpoledne za mnou přijď do práce.“

„Tsss,“ odhodila si tmavě hnědé dlouhé vlnité vlasy na záda a sáhla do talíře, který jsem před ni postavila. „Za to, že ze mě chceš někoho jiného, chci pořádně velký latte.“

Protočila jsem oči a radši pomlčela o příborech, co jsem držela nachystané v ruce.

„Vánoční,“ mrkla jsem na ni s úsměvem. „Jo, abych nezapomněla, večer jdu s holkama do klubu, nevím, kdy přijdu.“

„Jako vždy si to nechám ujít, protože se, sakra, musím učit!“ poznamenala sarkasticky.

„Rozhodně musíš.“ Přikývla jsem pobaveně. „Jdeme do Apokalyp-
tiky, stejně ten klub nesnášíš.“

„Protože tam hrajou odporný elektro,“ mračila se jako sto čertů.

Písnička během našich dohadů přeplula na *Love is Strange* od *Mickey a Sylvie*.

Zahrálo mi to do karet, proto jsem se naklonila přes kuchyňský ostrůvek, ve kterém jsem měla zabudovaný indukční vařič, a sladce se na ni usmála.

„Oohh baby... My sweet baby,“ zpívala jsem.
Když se naštvane zvedla, smála jsem se na celé kolo.

...

Do práce jsem přišla s menším zpožděním, ale vzhledem k tomu, že mi kavárna patřila díky dědictví po rodičích, mě to nemuselo nijak trápit.

Zastavila jsem autem přímo před výlohou a zadívala se přes sklo na oblohu. Další sněžení, které neustávalo. Letošní Vánoce už byly téměř za rohem a počasí nám dopřávalo sněhovou nadílku, která pomalu, ale jistě zaplňovala ulice Dublinu.

Vystoupila jsem z auta a vzhledla na nápis nad kavárnou. *Partholon Coffee House*. Moje mamka milovala mytologii, a tak podnik pojmenovala po prvním irském nájezdníkovi.

Budova byla postavena z červených pálených cihel ve staré čtvrti a budila dojem omšelého, ale útulného místa klidu. Sjížděli se sem turisté z celého světa, aby prozkoumali naši zemi ještě z dob Vikingů a já je všechny milovala.

Postoj k lidem jsem volila spíše obezřetný, to ovšem neznamenal, že jsem je neměla ráda. Byla jsem extrovert, a proto jsem svoji práci provozovatelky a majitelky v jedné osobě milovala.

„Ahoj, Mikeu,“ pousmála jsem se na barmana a dívala se, jak připravuje dvojité espresso.

Šlo o mladého kluka se zrzavými vlasy a pár pihami na nose. Pracoval u mě zhruba dva roky a přivydělával si na vysokou školu, kde studoval management.

O hlavu mě přesahoval a postavou připomínal hubeného chlapce, kterého na ulici přehlédnete, ale měl srdce na správném místě a v práci se uměl otáčet jako profesionál... občas.

„Ahoj, Rheo,“ kývl na mě. „Hezoun na třech hodinách.“

Otočila jsem se doprava, abych se podívala, koho má na mysli, a protočila jsem oči.

U mého oblíbeného stolu v zadní rohové části, kam nedopadalo tolik denního světla, protože se tam lámaly tmavě hnědé dřevěné stěny, seděl pohledný muž v černém obleku s blond vlasy, jež mu držely sčesané dozadu pomocí gelu nebo velmi silného tužidla.

Vousy měl upravené do velmi pečlivého střihu a ladily mu s barvou vlasů. Byl to byznysmen, což se dalo poznat nejen podle drahého obleku od Toma Forda, co měl na sobě, ale i podle Chopard L.U.C Tourbillon Baguette, které stojí okolo dvou set čtyřiceti tisíc dolarů.

V téhle limitované edici pánských hodinek se vyrobilo pouze dvacet pět kusů. Obsahují zabudovaný mechanický strojek spojený se systémem tourbillon a zdobí je drahé kameny. A vím to, protože jsem do módy ujetá, přestože si ji nemůžu dovolit. Ty hodinky, co měl ten záhadný a dle mého úsudku velmi zámožný muž na ruce, vyloženě křičely luxusem a byly na stránkách časopisu Forbes, jenž jsem pravidelně odebírala. V rychlém pohledu jsem ještě sjela na boty.

Oxfordy bez dírek, jak jinak, pomyslela jsem si.

Ano, byl pohledný, řekla bych až pekelně sexy, a moc dobře to o sobě věděl.

Jeho oči se zvedly od ranních novin, jako kdyby vycítil můj upřený pohled a já měla pocit, že mě někdo právě spálil na popel. Ta žhavost zeleně v kombinaci s ostře řezanými rysy byla ohromující. Jeden koutek rtů zvedl líně nahoru a víc než úsměv to vypadalo jako pohrdání. Odvrátila jsem od něj pohled a zaměřila ho k Mikeovi.

„Další namyšlený idiot, navíc ti nechci kazit radost, ale tohle nebude gay.“

„Škoda, vypadá skvěle,“ povzdechl si.

„Přetéká ti hrnek,“ upozornila jsem ho.

„Sakra,“ zaúpěl. „Opařil jsem si ruku.“

„Mazej si ji zchladit,“ zavrčela jsem podrážděně. „Vezmu to za tebe. Sakra, Mikeu!“

„Omlouvám se, Rheo,“ zavolal na mě a zmizel za dvoukřídlymi dveřmi do chodby, kde se nacházela moje kancelář, šatna a záchody pro personál.

Odložila jsem hrnek do dřezu a vzala si hadr, abych mohla otřít tu spoušť na zemi, když si někdo u pultu odkašlal.

„Hned,“ zavolala jsem sehnutá k zemi, kde jsem otírala kávový flek, abych po něm neuklouzla.

„Rád bych zaplatil, pospíchám,“ pronesl hluboký hlas.

Rychle jsem se narovnala a nasadila úsměv. O pult se opíral ten blond, arogantní bůh.

„Rychlost je moje druhé jméno,“ odpověděla jsem mu.

Sakra, Rheo, co to meleš? napomenula jsem se.

Jeho oči byly vážné, ale úsměv, který vykouzlil, k nim nedosáhl.

Arogantní, namyšlený – zapsala jsem si do pomyslné kolonky ve své hlavě.

„Hotově nebo kartou?“ opravila jsem se rychle.

Najela jsem do počítače a zadala jeho číslo stolu. Dvakrát presso bez mléka a cukru, jen čistá černá káva.

Suchare, odfrkla jsem si v duchu.

„Kartou,“ řekl do ticha, co mezi námi panovalo.

Takhle brzo tu nikdy nebylo moc lidí. Někteří se zdrželi, aby si dopřáli pohodu, ale to byli víceméně místní a starší obyvatelé. Ostatní si brávali kávu s sebou, aby se v ranním shonu stihli včas dopravit do práce a vychutnat si u toho naši vyhlášenou praženou dávku kofeinu.

Namačkala jsem příslušnou částku na terminál a přisunula ho k němu.

„Díky, třeba to bude příště rychlejší,“ mrkl na mě a do náprsní kapsy zastrčil svůj telefon, se kterým platil.

Na moji odpověď nečekal, otočil se a zamířil k východu.

Sako se na jeho širokých zádech napínalo a jeho postoj křičel: *Fuck off*. Šlo přesně o toho muže, co si to mohl dovolit.

„Naser si,“ zabručela jsem, když byl dostatečně daleko.

On se u dveří na malou chvíli zastavil, jako kdyby mě snad mohl slyšet.

Po páteři mi přejelo nepříjemné chvění, a tak jsem se radši sehnula pod pult, abych dotřela ten nepořádek. Když jsem se po delší chvilce vynořila, už tam nebyl. Místo něj se na mě zblízka usmívala paní Donattellová – místní stařenka, která k nám chodila pravidelně každý den.

„Rheo, zlatíčko, jak se máš?“ křikla, protože se neslyšela.

„Výborně, paní Donattellová,“ zakřičela jsem na ni, protože ji občas zlobilo naslouchátko a ona sama si ho nebyla schopná zprovoznit. „Jako každý den. A co vy?“

„Ale,“ mávla rukou. „Někdo mi pošlapal květiny před domem.“

„To mě moc mrzí,“ přitakala jsem a začala jí připravovat latté s extra porcí šlehaného mléka a špetkou perníčkového koření.

„Udělej mi ty kafička dvě, Rheo. Dneska mám rande s Cliffem,“ zamrkala potutelně.

Cliff byl její manžel, který zemřel před deseti lety. Byla jsem ještě malá holka, když ho skolil infarkt. Ale paní Donattellová si nehodlala, nebo spíš nechtěla připustit, že tu zůstala bez něj.

„Samozřejmě,“ pousmála jsem se a vzala do ruky druhý hrnek. „Hned vám je přinesu. Dnes vám to obzvlášť sluší, paní Donattellová, myslím, že jste to rande nepodcenila.“

„Že jo?“ mrkla na mě. „Vzala jsem si i nové kalhotky s krajkovým lemováním. Ty se budou Cliffovi líbit.“

„Rozhodně jste to nepodcenila,“ rozesmála jsem se.

...

Večer jsem pro změnu nepodcenila já. Chvilí před zavíračkou jsem vytáhla z kufru auta přiléhavé černé šaty, jež těsně obepínaly moje tělo, a v kanceláři se převlékla. Přehodila jsem přes sebe černý kabát, který mi sahal do půlky lýtek, a na nohy obula vysoké černé lodičky.

Bianca a Diana už mě uháněly přes SMSky, abych dorazila do klubu Apokalyptiko co nejdřív, že to tam vypadá na perfektní uvolňovací večer a já jim věřila.

Takovou akci jsme pořádaly pravidelně jednou za měsíc. Byly to moje kamarádky už od střední školy a můj nejčernější den prožívaly společně se mnou. Přesto jsem musela říct, že jsem je v poslední době dost zanedbávala, vzhledem k presu, ve kterém jsem žila.

Práce, Casey, domácnost a já byla ráda, že jsem večer padla únavou do postele a nikdo po mně nic nechtěl.

Tyhle večery jsem si užívala. Mohla jsem se odvázat, protože jsem si druhý den v klidu mohla léčit kocovinu.

Auto jsem nechala zaparkované u kavárny, kterou jsem pečlivě zamkla a čekala na Uber. Ten dojel do deseti minut. Nasedla jsem do něj, abych zamířila ke klubu vstříc nočnímu životu.

Vylovila jsem z kabelky zrcátko a zkontrolovala se v něm. Blond vlasy jsem svázala do vysokého nedbalého drdolu a nechala z něj viset pár pramínků. Na mých rtech vynikala rudá rtěnka a linky se mi obzvlášť povedly.

Normálně jsem takto nalíčená nechodila. Vždy mi stačila jen řasenka a lesk na rty, ale ten den jsem si po dlouhé době mohla vrznout.

Dva roky, protočila jsem nad tou vzpomínkou očima.

Myslela jsem si, že Dylan je ten pravý, že se ke mně hodí a přijme fakt, že jsem sestra, matka, soudce i kat v jedné osobě. Náš románek trval ale jen dva měsíce a s jeho slovy „Na to nemám“ se vytratil z našich životů.

Věřila jsem, že je víc takových, a proto jsem se o další vztah nesnažila. Nemělo to cenu, povyražení a uspokojení stačí. Bohužel jsem za dva roky nestíhala ani to, byla jsem v jednom kole, o čemž svědčil noční stolek plný gumových kamarádů na baterky.

JSI V POHODĚ?

Napsala jsem Casey SMSku. Její odpověď přišla o sekundu později:

JSEM NAŠTVANÁ, ALE V POHODĚ.

TO NEDÁVÁ SMYSL.

Odpověděla jsem jí.

NEŘEŠ TO A BAV SE.

Skoro jsem slyšela, jak si odfrkla. Protočila jsem oči a telefon, který jsem před chvílí vytáhla z kabelky, uklidila zpět.

Zaplatila jsem řidiči a vystoupila před nočním klubem. Předělaná stará továrna na mě dýchla dávnou irskou atmosférou a já se pousmála. Někdo vynalézavý ji opravil a zužitkoval dle svého uvážení. Vyhlášený klub duněl do noci pod nápojem basů a stroboskopová světla pronikala podlouhlými okny ven do ulice.

Pousmála jsem se na dva vyhazovače Phinease a Ferbse, jak jsem si je sama pojmenovala, protože jsem o jejich skutečných jménech neměla ani páru, a proklouzla za tmavou plentu v pootevřených dveřích.

Hudba pronikla do mých útrob a moje ústa se roztáhla v ještě širším úsměvu. Ty dvě sirény mi daly vědět, že čekají u baru, a přesně tam jsem je taky našla.

Kdysi bývalá továrna se proměnila na luxusní klub s černými skleněnými podlahami. Tyče pro ženy, jež rády ukazovaly svá těla, byly v každém rohu. Tísnilo se v nich mužů a s lačnými pohledy sledovali celou tu podívanou.

Z vrchu viselo osm klecí, v nichž tančily taktéž ženy ve spodním prádle a nechaly si obdivovat svoje partie. Kožené boxy podél stěn, oddělené červenými saténovými závěsy, nebyly pro každého, v některém se řešil byznys, v jiném probíhal sex.

Mohlo se jen do toho, který byl rozhalený, protože tam nečekalo nechtěné překvapení.

Uprostřed celé místnosti byl obří parket, na kterém se svíjelo několik set zpocených těl, jež prožívaly euforické kreace na píseň *Morning After Dark* od *Timbalanda*.

Došla jsem ke svým kamarádkám a jednu po druhé objala.

Červené vlasy a široký, vřelý úsměv patřil Dianě, zatímco černovlasá a upřímná Bianca mi do ruky přihrála skleničku Bacardi a obhlížela terén.

„Cítím, že dneska moje vagína zažije středověk,“ pronesla s úsměvem na rtech.

„Cože?“ zakuckala jsem se.

„Budou pleskat koule o hráz, chápeš?“ podívala se na mě. „Jako ve středověku, kdy lítaly koule na hradby.“

Rozesmála jsem se na plné kolo a zaklonila hlavu. Tak moc mi chyběly.

„Co Casey?“ zeptala se Diana.

„Je doma a učí se,“ pokrčila jsem rameny.

„Byla nasraná?“ naklonila se ke mně Bianca.

„Tak nějak, chtěla jít taky, ale má něco, co já nikdy neměla,“ odmlčela jsem se. „Ctižádostivost.“

„Měla jsi ji vzít,“ odpověděla mi a vrátila se zpět ke sledování objektů, které si vybrala pro středověkou bitvu. „Alespoň by si orazila od tý pakárny, kam chodí.“

„Jsem ráda, že místo kluků a lítání po klubech leží v učení a chce něčeho dosáhnout,“ pronesla jsem.

„Nutíš ji žít svůj sen,“ poplácala mě Diana po rameni. „Mimochodem, moc ti to sluší.“

„Díky, vám taky,“ řekla jsem upřímně a její poznámku o mém snu nechala bez povšimnutí.

Ony dvě byly dokonalým příkladem toho, jak si nešlapat po štěstí. Černé kombiné, které na sobě měla Bianca, křičelo stylem: *Sáhni na mě a dám ti pěstí, pokud ti to nedovolím.*

Zatímco Diana se svými koženými šaty řvala: *Ošukej mě, ale dál ani krok.*

Bylo nám skoro dvacet pět, a zatímco moje kamarádky ještě studovaly a žily svůj vysněný život, já tvrdě dřela, abych ho dopřála Casey. Nestěžovala jsem si, jen jsem si občas říkala: „Proč zrovna já“.

„Jdeme tančit,“ zavelela Bianca a odložila svoje pití na bar.

Dopila jsem skleničku na ex a vydala se za nimi mezi zpocená těla. Moje ruce automaticky vystřelily nad hlavu, když se moje boty dotkly tanečního parketu. Klubem se rozezněla píseň *Beggin For Thread* od *Banks* a já rozvlnila svoje boky. Hudba mě spalovala a odnášela ode mě stres každodenních dní. Moje tělo se jí poddalo a já ztratila pojem o lidech okolo sebe.

Dokud mi po zádech nepřešel nepříjemný pocit, plížil se jako zmije a zakousl se mi do krku. Zastavila jsem se v pohybu a rozhledla se kolem sebe. Nikoho jsem ale přes zmeť lidí neviděla. Někdo mě intenzivně sledoval, jen jsem nemohla najít ony oči.

„Odskočím si,“ zakřičela jsem směrem k Dianě, která stála nejbliž.

„Mám jít s tebou?“ zeptala se mě.

Zavrtěla jsem hlavou a prorvala se davem. Nahmatala jsem na svém boku kabelku, jež mi držela na rameni pomocí tenkého řemínku a oddechla si úlevou.

Možná jsem byla jen paranoidní, a to, že mě někdo pozoruje, byl jen výplod mé unavené fantazie.

Rozevřela jsem dveře na záchodky a vykonala potřebu. Pak si opláchla ruce a zadívala se na sebe do zrcadla.

„Vypadáš hrozně a jsi unavená... Chtělo by to cigaretu... Casey to neřekneme,“ mrkla jsem na sebe.

Vylezla jsem z toalet a místo abych se tlačila přes celý klub mezi lidmi, jsem bokem narazila do dveří kousek od chodby. Zaujaly mě už minule a dle mých dedukcí vedly do postranní uličky mezi klubem a opuštěnou budovou. Nemýlila jsem se.

Vytahovala jsem z kabelky balení cigaret, když mě zaujaly zvláštní zvuky.

„Ty jeden sráči,“ odfrkl si nějaký muž. „Začal sis zahrávat s těmi nepravými. Hlasy, které měly být pro senátora Jeffresey skončily v tvoji kapse, a to je podvrh.“

„Já jsem vysoce postavený –“

„Já, kurva, vím, kdo jsi,“ odplivl si kdosi.

Držela jsem rukou dveře, a přitom za nimi vykukovala, jen abych viděla, co se děje.

Vysoký muž stál proti menšímu. Držel ho pod krkem a na jeho čelo mířil zbraní. Ve tmě bylo těžko rozpoznatelné, kdo je kdo a do tváří jsem jim neviděla už vůbec.

„Já jsem premiér této –“ zalapal podsaditý chlapík.

„Jsi jen kupa hoven, co přišla očumovat mladý kundičky a utopit tu plno peněz, a víš co? Vyřídím, že nesouhlasíš se znovu hlasováním a ulehčíš mi práci,“ vyslovil ten vyšší.

Rána, která se ozvala a světlo, co na sekundu osvítilo obličej obou mužů, ze mě vyrazilo výkřik podobný tomu z hororového filmu.

Právě jsem viděla popravu na vlastní oči. Omylem jsem se zapletla do politické vraždy v postranní uličce klubu.

Já se ale přišla bavit, do hajzlu.

Zdrhej, Rheo, zašeptal mi hlas v hlavě.

Kapitola 2.

Nathaniel

Další pochmurné ráno, kdy jedu jen ztrácet čas, pomyslel jsem si a stiskem na klávese odeslal svůj hlas pro prodej whiskey do další země.

Přešel jsem si rukou po obličeji a podíval se na fotku své sestry, která zdobila můj stůl. Jediný čistý člověk, který mě neničil a nic po mně nechtěl, kromě společně strávených okamžiků.

Našel jsem ji ve chvíli, kdy byla zlomená, ale zamilovaná do člověka, co ji málem zabil. Nešlo mi to na rozum, jenže co já vím o lásce.

Blaire žila svůj šťastný a víceméně poklidný život v New Yorku s Jordanem, já zůstal v Irsku, kde jsem převzal rodinný podnik. Palírna pro mě znamenala jistotu, ale chyběla mi akce, již jsem zažíval, když jsem byl žoldák.

Možná proto jsem tehdy odklikl tu nabídku práce pro zbohatlíky. Nevěděli, kdo ve stínech noci jsem, nevěděli, kdo pro ně dělá špinavou práci. A já jsem nechtěl znát jejich jména.

Stačilo jedno potvrzení na dark webu a adrenalinu jsem měl až nad hlavu. Připomínalo mi to staré časy, kdy jsem dostal úkol a ten jsem musel splnit. Mučení a trestání hajzlů, co si to zasloužili, pod nálepkou vlády. Žoldák v Iráku, Iránu, Pákistánu. Tam všude jsem byl a ta práce mě naplňovala. Nebyl jsem žádnéj úchylnej magor. Jen jsem plnil rozkazy, stejně jako teď.

Vybral jsem si vždy lukrativní nabídku, potvrdil a čekal, až mi na účet přistane půlka slibovaných peněz. Ta druhá se objevila po dokončení úkolu.

Měl jsem rád řád, a to mi přesně dark web nabízel.

Irskem se nesla zvěst, že ve stínu ulic chodí ďábel. Novodobá přezdívka byla *Irský Ďábel*. Musel jsem se smát, pokud jsem s ním měl něco společného, tak snad jen krvelačnost.

Moje práce nespočívala v tom, abych zabil rychle, ale abych zabil rozumně a chytře. Proto měly všechny moje oběti nehody, proto se nikdy nikde neukázala moje tvář. Precizní a čistá práce, kdy jsem místo zbraní použil návnadu. Past, do které se oběť zachytila jako potkan do zpropadené klece.

Přes den byznysmen a ředitel Palírny O'Shea Marshal and CQ, v noci *Ďábel*, který čeká na splacení hříchu.

Miloval jsem tento dvojí život.

„Pane O'Shea,“ zaklepala na moje pootevřené dveře asistentka. „Nerada vás ruším, ale dovezli ty nové sudy, chcete si je jít zkontrolovat?“

Přejel jsem Margot pohledem a zavrtěl hlavou.

„Ne, moji muži vědí, co je pro naši whiskey nejlepší. Margot, když už vás tu mám, poprosím jednu kávu.“

„Jistě, pane,“ přikývla a vzdálila se.

Margot pracovala ještě pro mého otce a já jsem jí věřil. Bylo jí něco okolo padesáti. Svoji práci odváděla svědomitě a pilně. Zнала celý chod naší společnosti, věděla, co mám rád a co chci, stejně jako věděla, kdy mi odvolat schůzky, přinést oběd nebo mi říct, ať už táhnu domů. To, když jsem byl v práci přesčas a zuřil nad zpožděným materiálem pro výrobu.

Otevřel jsem stránku dark webu, přihlásil se pod svým nickem a zadíval se na nabídky, které se do hodiny několikrát aktualizovaly.

Přejížděl jsem pomocí myši vše, co mě nezaujalo, protože to mělo bezvýznamně malou hodnotu. Než jsem narazil na sumu, která mě donutila poposednout na židli.

Byl jsem nechutně bohatý díky palírně i dědictví po rodičích, ale suma v hodnotě dvou milionů euro za obyčejnou ženu?! Na dark webu neviselo nic takového jako vysvětlení nebo snad obeznámení se situací jak a proč... Prostě jsem tu nabídku vzal, nebo ne. Slangově bych to nazval jako bazar se zbožím, ze kterého si každý může vybrat dle chuti.

Přidání tohoto požadavku se odehrálo před dvěma minutami. Zákazník žádal o rychlé vyřízení.

Odbouchl jsem svoji další oběť a očekával více instrukcí do soukromé zprávy. Informace přišla o pár minut později.

Ve zprávě stálo jen jméno a adresa oběti. Respektive dvě adresy.

Rhea Connelly – Montpellier Hill 1223

Old street 1200

Výplacení po dokončení úkolu.

Zamračil jsem se na obrazovku a pomyslel si, že na téhle ulici jsem předchozí den byl. Rychle jsem do map zadal popisné číslo, díky čemuž na mě vyskočil obrázek kavárny *Partholon Coffee House*. Zadal jsem jméno kavárny do vyhledavače, abych zjistil, kdo je majitel. Vyskočilo na mě jméno ženy, a tím se ocitla na mém seznamu smrti.

Potvrdil jsem zprávu pomocí prostého OK.

Hračka, teď jen zjistit, co ráda dělá, kam chodí a s kým se baví.
Nastal čas vyrazit za slečnou Connelly a dát si u toho tu nejlepší kávu ve městě.

...

Usedl jsem na svoje oblíbené místo do rohu kavárny, které jsem si našel už včera, a pozoroval dění okolo sebe. Za pultem se ochomýtal mladý kluk, co měl směnu už včera, a skutečně se snažil, aby mu šly objednávky od ruky.

Kavárnu skoro zaplnili studenti a mladí lidé z nedaleké univerzity. U velkých oken, které vedly na ulici, posedávaly čtyři starší ženy a zaprputile klevetily o nadcházejících Vánocích. Z nebe se sypala sněhová nadílka a lidi na ulici se halili do kabátů.

Objednal jsem si espresso a prolistoval noviny, v práci na takové věci moc času nemám, a tohle byla fajn příležitost, jak zaměstnat ruce než dorazí můj cíl.

O hodinu a půl zacinkal zvonek nad dřevěnými dveřmi zelené barvy a dovnitř nakráčela nádherná žena s blond vlasy spletenými do francouzského copu. Neměřila víc než sto sedmdesát pět centimetrů, měla drobnou postavu, ale bujné poprsí. Její oči barvy whiskey, kterou jsem tak miloval, se zatřpytily, když zahlédla stále štamgasty a s úsměvem se s nimi zdravila.

Nebyla přehnaně namalovaná, víc než řasenku a lesk na rty jsem na ni nezpozoroval.

Byla přirozeně krásná, a když pohledem přejela kavárnu a na pár vteřin se zastavila na mně, zatrnulo mi v zátylku. Byla to ta žena, jež mi včera vystavila účet a pak řekla, abych si *nasral*, protože si myslela, že ji nemůžu slyšet. Bohužel pro ni jsem měl perfektní sluch, a tón jejího hlasu by uvítaly jako nápovědu v divadle.

„Ahoj, Mikeu,“ kývla hlavou na pikolika za pultem.

„Ahoj, Rheo,“ oplatil jí.

Kurva, projelo mi hlavou.

Čekal jsem na majitelku kavárny a doufal jsem v postarší ženu. Ale Rheo Connolly byla mladá holka, jež nemohla mít víc než dvacet pět, a už se ocitla na seznamu smrti.

Navíc vypadala nádherně. Nebyl jsem hlupák, abych si myslel, že jde jen o shodu jmen.

„Vezmu to za tebe,“ mrkla na něj a trochu do něj strčila bokem.

„Myslel jsem, že si budeš léčit kocovinu,“ pousmál se.

„Nakonec se žádná nedostavila,“ pokrčila rameny. „Přišla jsem domů relativně brzy.“

Ušklíbl jsem se.

Zjišťoval jsem situaci, hodlal jsem si to celé obhlédnout a najít záminku, aby se jí stala nehoda. Tak jako vždy, jenže při pohledu na ni se mi něco takového přičilo.

Musel jsem sám sobě vnuknout myšlenku, že jde jen o práci, ostatně tak jako pokaždé. Dělal jsem to už mockrát.

Neptám se na podrobnosti, nezajímá mě, proč nebo jak. Zajímá mě přetékající konto s penězi a čistá hlava.

Odrhl jsem od ní pohled a podíval se na hodinky. Ukazovaly šestou večerní. Sálh jsem proto po telefonu a vytočil hovor do New Yorku, kde dle mého odhadu bylo něco okolo jedné.

„Ne, ještě jsem stále neporodila, a ano, je všechno v pořádku,“ ohlášila se má sestra.

Od srdce jsem se zasmál tomu, jak mě okamžitě a bez pozdravu informovala o svém stavu.

„Chtěl jsem se zeptat, jak dopadly Hope přijímačky.“

„Samozřejmě, že ji vzali,“ odfrkla si.

„Dej mi ji, chci s ní mluvit,“ pronesl jsem.

S Blaire jsme si během pár let vytvořili perfektně fungující vztah na základě důvěry. Miloval jsem ji a věřil, že i ona mě. A čím víc se její porod blížil, tím víc jsem byl nervózní. Možná víc než Jordan.

„Je unavená, právě jsme na cestě domů,“ řekla po chvíli.

„Mám teď v Dublinu nějakou práci, ale hned jak budu mít volněji, dorazím,“ odkašlal jsem si a poděkoval pikolíkovi za espresso.

„Chci vědět, co máš za práci?“ zeptala se Blaire zvědavě.

„Vypít si kávu a tvářit se skvěle,“ zasmál jsem se.

Vůbec jsem nepostřehl, že se k mému stolu přiblížila zhruba dvacetiletá holčina s vlnitými hnědými vlasy, co jí sahaly do půlky zad a opřela se o židli u mého stolu.

„Vy jste tady poprvé, že jo?“ usmála se na mě.

Měla krásné hnědé oči se zvláštní jiskrou, plné rty a dlouhý krk. Byla mladá, ale mohl jsem říct, že z ní jednou bude vážně kost. Dívala se na mě a já měl pocit, že její výraz je víc než provokativní.

„Kdo je to?“ zahučela mi Blaire do telefonu.

„Nemám tušení, ale mluví na mě,“ odpověděl jsem jí. „Uvidíme se brzy, Blaire, kdyby něco, hned volej.“

Zavěsil jsem a zvedl pohled znovu k dívce před sebou.

„Co jsi říkala?“ naklonil jsem znuděně hlavu.

„Že jste tady poprvé,“ zopakovala. „Ještě jsem vás tady neviděla a vás bych si rozhodně všimla, že jo, protože vypadáte, jak vypadáte.“

Zmateně jsem zamrkal a sledoval, jak odtáhla židli a na druhou, kterou měla po své levici, odhodila kožený batoh neurčité značky s viditelným opotřebením a její zadek si kecl k mému stolu. Široce se na mě usmála, jako kdyby to mělo vysvětlit, co právě udělala.

„Já jsem Casey, mimochodem. Ta bloncka za barem je moje ségra, jmenuje se Rhea, a tahle kavárna je naše. Zdědily jsme ji po rodičích. Ty jsou bohužel po smrti. No ale nic, zpátky k tomu, na co jsem se ptala. Jste tu poprvé? Jste vůbec odsud? Nebo jste cizák? Jste svobodný? Nevidím prstýnek, dokonce ani opálený proužek, což většinou dělají ženáci, když si chtějí užít jinde. Pokud nejste ani jedno a ségra by se vám líbila, můžu vám dohodnout rande,“ vychrlila na mě slet rychlých otázek.

„No, Casey,“ pousmál jsem se po chvilce a položil si ruce na stůl.

„Jsem tu asi podruhé. Nevšiml jsem si, že bych ti dovolil si přisednout. To tě sestra neučila, že nemáš otravovat lidi, které neznáš?“

Byla tak mladá, sakra.

„Sestra mě učila, že mám být upřímná, a tak vám teď upřímně říkám, že vypadáte skvěle. Hodil byste se k mojí ségře a tvořili byste dokonalý pár jako Barbie a Ken, například. Jen neotvírejte pusy, jste hrozně neomalenej a arogantní, což samo o sobě není špatný, to je jasný. Jen si říkám, že tak hezkej chlap by neměl bejt takhle negativní, pak není divu, že u stolu sedí sám.“

„Casey! Sakra!“ vyhrkl hlas nad našimi hlavami. „Já se moc omlouvám.“

Nemusel jsem zvedat pohled, abych zjistil, o koho jde, ale chtěl jsem si tu krásku prohlédnou zblízka.

„To je v pořádku,“ odpověděl jsem a zvedl se ze svého místa. „Příjemně jsme si popovídali.“

„Kecá, vyloženě jsem mu lezla na nervy,“ napráskala mě ta malá princeznička.

Její sestra nad jejími slovy zavřela kapitulačně oči, a když je otevřela, nemohl jsem se vynadívát. Chtěl bych, aby se na mě takhle dívala ve chvíli, kdy by měla své plné rty, které se u nich v rodině asi dědily, obtočené okolo mého ptáka.

„Máte u mě kávu na účet podniku,“ zašeptala.

Pousmál jsem se a přikývl.

Ona chytla Casey pod paži a vytáhla ji na nohy, do druhé ruky drapla její batoh, kterým ji bouchla do hrudníku a strčila ji před sebe.

„Co sis, sakra, myslela?! Zatraceně!“ sykla směrem k ní.

„Myslela jsem si, že by se k tobě hodil, je sexy,“ odpověděla jí s flegmatickým pokrčením ramen.

„Kdyby ses vešla do baby boxu, narvala bych tě do něj!“ zasyčela Rhea.

„Kecáš!“ trhla hlavou Casey. „Přišla jsem, protože mám u tebe vánoční latté, zapoměla jsem na to, a tak jsem si řekla, že se stavím dneska. Není tu zrovna moc místa, kam si sednout. A tenhle se mi líbil.“

„Vybereš si toho...“ Rhea se zarazila uprostřed věty, protože jí došlo, že ode mě nejsou tak daleko, abych je neslyšel.

„Sexy týpka. Jen to řekni, Rheo, když to uděláš a pomyslíš chvíli na sebe, nic se nestane,“ mrkla na ni Casey. „Staráš se o mě už několik let, a kromě toho jednoho idiota, co mě neměl vůbec rád, jsi nikoho neměla. Začni žít, prospěje ti to.“

Rhea s povzdechem zaplula za pult a její sestra se usadila na jednu z otočných židlí, co u baru měly.

„Všichni nemůžou žít, tak jak chtějí, Casey, někdo z nás musí taky pracovat a zabezpečit rodinu,“ oponovala jí Rhea.

Posadil jsem se zpět ke svému stolu a se zaujetím je sledoval. Casey mi dala tolik informací, jako kdybych byl nějaká studna splněných přání.

Zvonek nad dveřmi zazvonil a dovnitř vstoupily dvě ženy, které se jako vichřice nahrnuly k pultu.

„Kam jsi včera, sakra, zmizela?“ vyjela na ni ta vyšší s tmavými vlasy.

„Nebylo mi dobře,“ trhla rameny Rhea. „Mimochodem, dobré odpoledne i vám, dámy, vypadáš hrozně, Bianco.“

„Na rozdíl od tebe jsme přišly až nad ránem. Diana málem vyhlásila pátrací akci, když ses ze záchodů nevrátila,“ protočila Bianca, jak ji Rhea nazvala, oči.

„Tohle už nám příště nedělej, stačilo říct, že jsi s někým odešla,“ zamračila se Diana.

„Ty jsi s někým odešla?“ vyhrkla Casey.

Ušklíbl jsem se nad tím prostým klábosením kamarádek a pohled jsem upřel na Mikea, který od přípravy kávy svou pozornost přesměroval na Rheu.

Zamračil jsem se a sledoval ho, jak neúspěšně vyšlehal mléko a nalil ho do kávy, jež dle jeho výrazu měla vypadat úplně jinak.

To, co jsem musel udělat, mě pro jednu stavělo do pozice, ve které jsem se nechtěl ocitnout.

Ale pak jsem si vzpomněl na ten pocit, jež mi dává, když někoho oddělám. Na rty jsem nasadil úsměv značící problémy.

Ona byla můj cíl...

A já jsem ještě nikdy neminul.